Opłata pocztowa uiszczona ryczałtem.

№ 18. Warszawa, dnia 21 czerwca 1927 r. Rok IX.

DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA SKARBU.

Cena numeru pojedyńczego 75 groszy, z przesyłką zwyczajną gr. 80, poleconą 1 zł. 10 groszy. Prenumerata kwartalna 5 zł.; z dodatkiem „Zbiór orzeczeń taryfowych D-tu Ceł Min. Skarbu" — 7 zł. Cena dodatku oddzielnie — 1 zł. bez przesyłki. Cena ogłoszeń za tekstem od wiersza 1 m/m szpalty redakcyjnej 30 gr., tabelaryczne i cyfrowe 60 gr. Materjał redakcyjny oraz ogłoszenia, które na mocy przepisów obowiązujących podlegają opublikowaniu w „Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu", należy kierować do Administracji, Rymarska 3, Tel. redakcji 148-03, tel. Administracji Min. Sk. wewn. 20.

Za terminowy druk ogłoszeń Administracja nie odpowiada. Konto czekowe w P. K. O. Nr. 30305.

OD ADMINISTRACJI.

Celem uniknięcia przerwy w dostarczaniu „Dziennika Urzędowego" Administracja przypomina, iż czas odnowić prenumeratę na kwartał III r. b., która wynosi zł. 5.00, z dodatkiem zł. 7.00.

Przepisy ogólne.

206.

OKÓLNIK L. 9789/B/27.

w sprawie wydawania zarządzeń w przedmiocie Państwowego Monop. Loter.

Do Izby Skarbowej w... (wszystkie) prócz Lwowa, Wydziału Skarbowego Śl. Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach.

Wobec zaszłych w ostatnich czasach wypadków zwracania się przez niektóre władze skarbowe o opinję w sprawach loteryjnych do Prokuratorji Generalnej i wydawania na tej podstawie zarządzeń zwraca się uwagę, iż zgodnie z postanowieniem § 1 rozporządzenia z dnia 7 maja 1924 r. (Dz. U. R. P. Nr. 54, poz. 541) zarząd i kierownictwo monopolu loteryjnego należy do Generalnej Dyrekcji Loterji Państwowej, a przeto ta tylko Dyrekcja jest uprawniona do wydawania zarządzeń ogólnych w sprawach państwowego monopolu loteryjnego.

Również wyłącznie do wyżmienionej Dyrekcji należy się zwracać o decyzję we wszystkich wypadkach zachodzących wątpliwości przy rozstrzyganiu spraw przekazanych w § 6 cytowanego rozporządzenia kompetencji władz skarbowych II i I-ej instancji.

Podając powyższe do wiadomości, poleca się wydać dalsze stosowne zarządzenia do podwładnych urzędów.

Warszawa, dnia 1 czerwca 1927 r.

(—) *Wojtowicz.*
Dyrektor Departamentu.

Opłaty stemplowe.

207.

OKÓLNIK L. DPO. 5108/VII/27.

Do wszystkich Izb Skarbowych, do Wydziału Skarbowego Woj. Śląskiego, do Urzędów Opłat Stemplowych oraz do wszystkich tych Urzędów Skarbowych P. i O. S., którym są poruczone sprawy opłat stemplowych.

W myśl § 93 (punktu „b") r. w. s. w przypadku uiszczenia opłaty stemplowej gotówką w Kasie Skarbowej na mocy wymiaru doraźnego termin jednego miesiąca, w ciągu którego można wnieść odwołanie, liczy się od daty uiszczenia, wymienionej w zaświadczeniu o wymiarze. Podatnikowi wolno jednak wnieść odwołanie jeszcze przed uiszczeniem opłaty t. j. w czasie od doręczenia podatnikowi kartki wymiarowej (§ 14 i. s.) do uiszczenia opłaty. Izba Skarbowa nie może zatem odrzucić odwołania jako przedwczesnego, jeżeli zostało wniesione przed uiszczeniem opłaty.

Wniesienie odwołania oczywiście nie wstrzymuje obowiązku uiszczenia opłaty w normalnym terminie 3-tygodniowym przewidzianym w art. 20 względnie 21 u. o. s. Jeżeliby więc podatnik, który wniósł odwołanie przed uiszczeniem opłaty, nie uiścił jej w powyższym terminie, jakkolwiek do tego czasu odwołanie nie zostało załatwione w sposób przychylny, to należy drogą nakazu płatniczego wymierzyć opłatę wraz z podwyżką (art. 33 p. 3 oraz art. 42 u. o. s.) .

Ten wymiar nie unieważnia wniesionego już odwołania: izba skarbowa ma zatem rozpatrzyć odwołanie, a w razie decyzji przychylnej wymiar, dokonany drogą nakazu płatniczego, ma być (zgodnie z treścią decyzji) w całości względnie w części uchylony. Jeżeliby jednak podatnik przed załatwieniem odwołania wniósł ponowne odwołanie, a mianowicie od nakazu płatniczego, to odwołanie pierwsze przestaje być aktualnem i należy załatwić jedynie odwołanie od nakazu płatniczego.

Warszawa, dnia 1 czerwca 1927 r.

Dyrektor Departamentu.
(—) *Koszko.*

208.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu.

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn 1 lipca 1926 r. (DURP. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s. — rozporządzenie wykonawcze z dnia 20 listopada 1926 r. (DURP. Nr. 123, poz. 713).

73. *(art. 67 i 72).* Pisma, stwierdzające umowę o sprzedaż rzeczy ruchomych, względnie wykonanie takiej umowy, podlegają opłacie stemplowej, według stawki *niższej* (0.2%), przewidzianej w punkcie 1 art. 67, względnie w punkcie „a" art. 72, między innemi wówczas, gdy bądź sprzedawca bądź kupujący zawarł umowę w zakresie swego przedsiębiorstwa, *„ustawowo zwolnionego od podatku przemysłowego"*. Do przedsiębiorstw, ustawowo zwolnionych od podatku przemysłowego, *nie* należą *gospodarstwa rolne i leśne,* nieobowiązane do płacenia podatku przemysłowego. One bowiem nie są wymienione w art. 3 ustawy z dnia 15 lipca 1925 r. (Dz. U. R. P. Nr. 79, poz. 550), zaczynającym się od słów: „Od państwowego podatku przemysłowego *są zwolnione*"; one są wymienione w art. 2 tejże ustawy, zaczynającym się od słów „Państwowemu podatkowi przemysłowemu *nie podlegają*". Jeżeli więc umowa o sprzedaż rzeczy ruchomych została zawarta w zakresie gospodarstwa rolnego lub leśnego, nieobowiązanego do płacenia podatku przemysłowego, a kontrahent drugi — co do swego przedsiębiorstwa, w którego zakresie zawarł ową umowę — nie jest ani obowiązany do płacenia podatku przemysłowego ani od niego ustawowo zwlniony, to opłata ma być obliczona według stawki 1%, przewidzianej w art. 66, względnie w punkcie „b" art. 72 (L. DPO. 4875/VII/27).

74. *(art. 137 p. 9).* Pokwitowania z odbioru pensji należnej z tytułu posiadania orderu Virtuti Militari (art. 5 ustawy z dn. 1 sierpnia 1919 r. Dz. U. R. P. Nr. 67, poz. 409), lub zaopatrzenia, należnego na mocy ustawy z dn. 23 marca 1922 r. w przedmiocie zaopatrzenia weteranów powstań narodowych oraz wdów po nich (Dz. U. R. P. Nr. 26, poz. 212), są wolne od opłaty stemplowej. L. DPO. 5495/VII).

Podatki konsumcyjne.

209.

OKÓLNIK L. 11921 D. A. M. - W. a.

w sprawie opłat patentowych od wyrobu piwa.

Do Izby Skarbowej — Wydział IV (wszystkie) i Wydziału Skarbowego Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach.

Według posiadanych w Ministerstwie Skarbu wiadomości niektóre Izby Skarbowe, a nawet poszczególne Urzędu S. A. i M. stosują niejednolicie art. 2 p. a ustawy o opodatkowaniu piwa (Dz. Ustaw Nr. 65, poz. 635), a mianowicie w jednych wypadkach wykazuje się podatek od wyrobu piwa jako opłatę patentową od browarów, w innych zaś — jako opłatę akcyzową.

Celem wprowadzenia jednolitej praktyki w urzędowaniu i należytego księgowania wpływów podatkowych wyjaśnia się, że podatek od wyrobu piwa zastąpił w powołanej ustawie opłatę patentową przewidzianą w § 2 taryfy A, punkt 7 rozporządzenia Rady Ministrów z 23.X 1922 r. (Dz. Ustaw Nr. 95, poz. 879), tem samem przeto należy stosować w dalszym ciągu do tych opłat tryb postępowania przepisany rozporządzeniem Ministra Skarbu z 26.X 1922 r. (Dz. Ustaw Nr. 96, poz. 888) dla opłat patentowych.

Powyższe wyjaśnienie należy podać do wiadomości i zastosowania się podległym urzędom i odpowiednio do tegoż sporządzać miesięczne wykazy opłat patentowych.

Dyrektor Departamentu.
(—) *Wojtowicz.*

Monopol tytoniowy.

210.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SKARBU

z dnia 10 maja 1927 r.

w sprawie rejestracji maszyn i narzędzi służących bezpośrednio do fabrykacji wyrobów tytoniowych.

Na podstawie art. 5 punkt g) i art. 62 ustawy z dnia 1 czerwca 1922 r. o monopolu tytoniowym (Dz. U. R. P. Nr. 47, poz. 409) zarządzam co następuje:

§ 1. Osoby (fabryki), które wytwarzają lub magazynują maszyny i narzędzia, służące bezpośrednio do fabrykacji wyrobów tytoniowych, a mianowicie: krajarki do tytoniu, maszyny do wyrobu papierosów ustnikowych(napychaczki) i bezustnikowych oraz maszyny i formy do wyrobu cygar, mają obowiązek w ciągu miesiąca od dnia ogłoszenia niniejszego rozporządzenia zawiadomić o tem pisemnie Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego za pośrednictwem odnośnego urzędu skarbowego akcyz i monopolów państwowych (wzór zgłoszenia w załączniku 1), a następnie w przyszłości bezzwłocznie zgłaszać do pomienionego urzędu każdą nowozbudowaną, względnie nowoprzyjętą na skład maszynę względnie narzędzia, wyżej wymienione.

§ 2. Zgłoszenia wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia należy składać we właściwym urzędzie skarbowym akcyz i monopolów państwowych w dwu równobrzmiących egzemplarzach, z których jeden po sprawdzeniu dat w nim zawartych i po potwierdzeniu daty doręczenia przez urząd, zostanie zwrócony zgłaszającemu się i służyć ma jako dowód złożenia doniesienia, drugi zaś w drodze służbowej zostanie przesłany przez tenże urząd skarbowy właściwej izbie skarbowej, która prześle go Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego.

Osoby, wymienione w § 1 niniejszego rozporządzenia, obowiązane są prowadzić księgi kontrolne według wzoru podanego w załączniku II, oraz każdego czasu dozwolić organom kontrolnym władz skarbwych na wstęp do wszelkich odnośnych lokali fabrycznych i magazynowych.

Poszczególne pozycje księgi kontrolnej winny być udokumentowane zgłoszeniami rejestracyjnemi i dowodami pozbycia (wywozowemi, sprzedaży i t. p.).

§ 3. Osoby, które dla celów naukowych lub wynalazczych, zajmują się budową maszyn i narzędzi, służących bezpośrednio do fabrykacji wyrobów tytoniowych (§ 1) obowiązane są niezależnie od przepisanego w § 1 niniejszego rozporządzenia zgłoszenia — wytworzone maszyny względnie narzędzia bezzwłocznie ofiarować do kupna Polskiemu Monopolowi Tytoniowemu, a w razie, jeżeli kupno nie dojdzie do skutku — wywieźć wytworzony przedmiot zagranicę w terminie, który będzie wyznaczony przez właściwy urząd skarbowy akcyz i monopolów.

§ 4. Osoby (fabryki), które zamierzają produkować względnie magazynować maszyny i narzędzia, służące bezpośrednio do fabrykacji wyrobów tytoniowych, winny jeszcze przed rozpoczęciem fabrykacji powiadomić o tem odnośny urząd skarbowy akcyz i monopolów, który w drodze służbowej powiadomi o tem Dyrekcję Polskiego Monopolu Tytoniowego, oraz założyć wspomniane w § 2 księgi kontrolne.

§ 5. Osoby, które nie złożą w oznaczonym terminie przepisanych w § 1 tego rozporządzenia zgłoszeń, względnie złożą je niezgodnie ze stanem rzeczywistym, lub w ogólności nie zastosują się do postanowień §§ 3 i 4 niniejszego rozporządzenia, będą karane stosownie do postanowień art. 74 ustawy karnej skarbowej z dnia 2 sierpnia 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 105, poz. 609).

§ 6. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

(Dz. U. R. P. z dnia 10 czerwca 1927 r. Nr. 51, poz. 459).

ZAŁĄCZNIK Nr. I-szy do rozp. Min. Skarbu z dnia 10 maja 1927 r. (poz. 459).

Wzór zgłoszenia.

L. p.	Oznaczenie maszyny względnie narzędzia (krajarka do tytoniu, napychaczka, maszyna i bezustn., maszyny i formy do cygar)	System	Nr. fabryczny	Wymiar gardła przy krajarkach	Wydajność w kg. lub w sztukach	Popęd ręczny względnie maszynowy	Data wykonania względnie przyjęcia na skład	Uwagi

ZAŁĄCZNIK Nr. II-gi do rozp. Min. Skarbu z dnia 10 maja 1927 r. (poz. 459).

Wzór księgi kontrolnej.

L. p.	Oznaczenie maszyny względnie narzędzia (krajarka do tytoniu, napychaczka, maszyna bezustn., maszyny i formy do cygar)	System	Nr. fabryczny	Wymiar gardła przy krajarkach	Wydajność w kg. lub w sztukach	Popęd ręczny względnie maszynowy	Data wykonania wzgl. przyjęcia na skład	Data pozbycia	U w a g i	Notatki kontroli skarbowej

Przepisy celne.

211.

OKÓLNIK Nr. DC/4492/II/27

w sprawie przekazywania urzędom monopolowym wyrobów tytoniowych, zdeponowanych w urzędach celnych przez podróżnych.

Do wszystkich Urzędów Celnych, oprócz gdańskich.

Ogłoszona w Dzienniku Urzędowym Ministerstwa Skarbu z dn. 10 grudnia 1926 r. Nr. 32, poz. 349 instrukcja w sprawie postępowania ze skonfiskowanemi przedmiotami monopolu tytoniowego przewiduje przekazanie temu monopolowi przemyconych z zagranicy wyrobów tytoniowych, za które następnie Zarząd Monopolu Tytoniowego wpłaca na odnośny dział budżetu dochodowego Ministerstwa Skarbu sumę, przyznaną za zajęte przedmioty, przekazane monopolowi tytoniowemu.

Oprócz przemyconych wyrobów tytoniowych, przechowywują również urzędy celne wyroby tytoniowe, zatrzymane u podróżnych a niepodjęte z powrotem w przepisanym terminie.

W myśl art. 2 rozporządzenia o taryfie celnej (Dz. U. R.P. Nr. 63, poz. 618 z 1924 r.), przedmioty i towary, nieoclone w przepisanym terminie, podlegają sprzedaży w drodze publicznej licytacji. Licytacji takiej, ze względu na przepisy o monopolu tytoniowym, nie można jednak zastosować do zdeponowanych wyrobów tytoniowych. Podlegają one również przekazywaniu monopolowi tytoniowemu pod warunkiem, że suma, przyznana jako cena kupna, nie powinna być wpłacana na odnośny dział budżetu dochodowego, lecz przesyłana odnośnemu urzędowi celnemu do postąpienia w myśl wymienionego art. 2. Uzyskana ze sprzedaży gotówka, po potrąceniu ciążących na towarze należności celnych i kolejowych, przypada na rzecz strony.

Stosownie do oświadczenia Dyrekcji Polskiego Monopolu Tytoniowego z dnia 4 maja r. b. Nr. 3358/IX/27, poleca się zatem urzędom celnym wyroby tytoniowe, zdeponowane w urzędach celnych przez podróżnych, a niepodjęte z powrotem w przepisanym terminie, przekazywać urzędom monopolowym z zaznaczeniem, że pochodzą one nie z konfiskat, lecz z depozytu, pozostawionego w urzędzie celnym przez podróżnych, których imię i nazwisko należy wymienić.

Przesyłana zatem z urzędu monopolowego suma, przyznana jako cen kupna za przekazane wyroby tytoniowe, winna być doręczona właścicielowi tych wyrobów, po ewentualnem potrąceniu kosztów, wynikłych z powodu przekazania.

Warszawa, dnia 3 czerwca 1927 r.

Dyrektor Departamentu Ceł:
(—) *Dr. W. Rasiński.*

212.

OKÓLNIK L. DC/4889/II/27

w sprawie dodatkowego uznawania świadectw pochodzenia, złożonych po zgłoszeniu towaru do odprawy celnej.

Do wszystkich Dyrekcyj Ceł, Inspektoratu Ceł w Gdańsku oraz urzędów celnych.

W uzupełnieniu okólnika tut. z dn. 6 listopada 1923 r. L. DC/7640/II/23 (Dz. Urz. Min. Sk. Nr. 22, poz. 644) Ministerstwo Skarbu upoważnia Dyrekcje Ceł oraz Urzędy Celne I klasy do załatwiania we własnym zakresie podań, dotyczących uznawania świadectw pochodzenia, złożonych po zgłoszeniu towaru do odprawy celnej, o ile świadectwa te dostarczone zostaną urzędowi celnemu wówczas, gdy towary odnośne znajdują się jeszcze w składach kolejowo-celnych lub w wolnych składach celnych.

Warszawa, dnia 11 czerwca 1927 r.

Dyrektor Departamentu.
(—) *Dr. W. Rasiński.*

213.

OKÓLNIK L. DC./825/VI 27.

o sposobie obliczenia uszczuplonego cła w wypadkach ulgowego deklarowania.

Do wszystkich Dyrekcji Ceł i urzędów celnych.

Na zapytanie jednej z Dyrekcji Ceł, w jaki sposób należy obliczać uszczuplone należności celne w razie zadeklarowania towaru w zakresie ulg określonych w załączniku III do § 29 rozporządzenia o postępowaniu celnem, Ministerstwo Skarbu wyjaśnia co następuje:

W wypadkach kiedy towar zadeklarowano ogólną tylko nazwą bez bliższego oznaczenia jego gatunku i rodzaju, zgodnie z załączonym do § 29 rozporządzenia o postępowaniu celnem wykazem t. j. na pozycję taryfy, która ma różne stawki, bez szczególnego określenia ich, natomiast okaże się w wyniku rewizji towar podlegający opłacie wyższego cła według innej pozycji taryfy, za podstawę do wymiaru kary pieniężnej, ustalonej w wielokrotności uszczuplonych należności, przyjąć należy różnicę pomiędzy stawką zastosowaną, a najbliższą niższą stawką tej pozycji, według której towar zadeklarowano.

Przykłady: 1) zadeklarowano tkaninę bawełnianą barwioną na pozycję 188 taryfy bez podania ilości metrów kwadr. w jednym kg., t. j. bez określenia stawki, które wynoszą 480, 750 i 1600 zł. od 100 kg., w wyniku rewizji okaże się tkanina półjedwabna w.g. poz. 197 taryfy stawka 5.000 zł. od 100 kg. Podstawę do wymiaru kary stanowić będzie różnica pomiędzy 5.000 a najbliższą niższą stawką zadeklarowanej pozycji 188, t. j. 1.600 zł., a więc (5.000 — 1.6000 =) 3.400 zł. od 100 kg.

2) Zadeklarowano towar tak jak pod. 1) na poz. 188 taryfy, okazał się plusz bawełniany według poz. 189 p. b. — stawka 1.240 zł. od 100 kg., najbliższa niższa stawka zadeklarowanej poz. 188 będzie 750 zł., a zatem karę wypadnie obliczyć pomiędzy 1240 a 750 zł., czyli 490 zł. od 100 kg.

Warszawa, dnia 9 czerwca 1927 r.

(—) *Dr. W. Rasiński.*

Dyrektor Departamentu Ceł:

214.

OKÓLNIK L. DC 5020/II/27

w sprawie uwierzytelnienia spisów rzeczy przesiedlenia, nadsyłanych z Niemiec do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej.

Do wszystkich Dyrekcyj Ceł oraz Inspektoratu Ceł w Gdańsku.

Na podstawie artykułu 18 Układu polsko-niemieckiego o obrocie prawnym z dn. 5 marca 1924 r. (Dz. Ust. R. P. Nr. 36, poz. 217 z r 1926) dokumenty sporządzone, wystawione lub uwierzytelnione prze jedną z najwyższych lub wyższych niemieckich władz administracyjnych i zaopatrzone w pieczęć lub stempel tych władz nie wymagają dla użycia ich na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej uwierzytelnienia względnie legalizacji władz polskich.

Wobec tego Ministerstwo Skarbu wyjaśnia, że wymieniony w p. 1 § 9 rozporządzenia o postępowaniu celnem z dnia 13 grudnia 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 11, poz. 64 z r. 1921) spis rzeczy, dołączany do podania przez osoby przesiedlające się z Niemiec do obszaru celnego Rzeczypospolitej Polskiej nie potrzebuje być legalizowany przez władze polskie, o ile spis ten będzie uwierzytelniony przez jedną z niżej wyszczególnionych niemieckich władz administracyjnych.

WYKAZ

niemieckich najwyższych i wyższych władz administracyjnych, których dokumenty nie wymagają na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej uwierzytelnienia.

A. Władze Rzeszy.

1) Kanclerz Rzeszy (der Reichskanzler) i wszystkie Ministerstwa Rzeszy.

2) Kancelarja Parlamentu Rzeszy i Rady Rzeszy (Das Buero des Reichstags und Reichsrats).

B. Władze poszczególnych krajów.

I. Prusy:

1) Prezydent Ministrów i wszystkie Ministerstwa (Der Ministerpraesident und sämtliche Ministerien).

2) Kancelarja Sejmu i Rady Państwa (das Buero des Landtags und des Staatsrats).

3) Starsi Prezydenci (Die Oberpraesident).

4) Prezydenci Rządu (Die Regierungspraesidenten) i Prezydent Policji w Berlinie (der Polizeipraesident in Berlin).

5) Prowincjonalne Kuratorja Szkolne (Die Provizialschulkollegien).

II. Bawarja:

1) Wszystkie Ministerstwa.

2) Das Landtagsamt.

3) Prezydja Rządu (Die Regierungsprasidien) i Dyrekcje Policji (Polizeidirectionen) w München i Nürnberg-Fürth.

III. Saksonja:

1) Prezydent Ministrów (Der Ministerpraesident) i wszystkie Ministerstwa.

2) Kancelarja Państwa (Die Staatskanzlei) i Sejmu (das Buero des Landtags).

3) Starostwa (Die Kreishauptmannschaften).

IV. Wirtembergja:

1) Wszystkie Ministerstwa.

2) Wyższe urzędu administracyjne (Die Oberaeemtr) i Prezydjum Policji w Stuttgort.

V. Badenja:

1) Wszystkie Ministerstwa.

2) Komisarze Krajowi (Die Landeskommissaere) w Konstanz, Freiburg, Karlsruhe i Mannheim.

VI. Turyngja:

1) Wszystkie Ministerstwa.

2) Kancelarja Sejmu (Das Buero des Landtage).

VII. Hesja.

1) Prezydent Państwa (Der Staatspraesident) i wszystkie Ministerstwa.

2) Das Landtagsamt.

3) Dyrektorzy Prowincjonalni (Die Provinzialdirektoren).

4) Das Landesamt fuer Bildungswesen.

VIII. Hamburg:

1)) Senat oraz Senackie Komisje i Deputacje (Der Senat, die Senatskommissionen und Deputationen).

2) Die Senatskanzlei und Kanzlei der Buergerschaft.

3) Prezydent Policji (Der Polizeipraesident).

4) Die Oberschulbehoerde.

IX. Meklenburg-Szwerin:

1) Ministerstwa.

X. Oldenburg:

1) Wszystkie Ministerstwa.

2) Kancelarja Sejmu (Das Buero des Landtags).

3) Die Regierungen w Eutin und Birkenfeld.

4) Ewangielickie i Katolickie wyższe Kuratorja Szkolne (Das Evangelische und Katholische Oberschunkollegium).

XI. Brunświk:

1) Wszystkie Ministerstwa.

2) Kancelarja Sejmu (Das Buero des Landtags).

3) Krajowe urzędy Szkolne (Die Landesschulaemter).

XII. Anhalt:

1) Ministerstwo i Rząd (Das Staatsministerium und die Regierung).

2) Kancelarja Sejmu (Das Buero des Landtags).

XIII. Brema:

1) Senat i Senackie Komisje (Der Senat und die Senatskommissionen).

2) Die Regierungskanzlei und die Kanzlei der Buergerschaft .

XIX. Lippe:

1) Prezydjum Krajowe i Rząd (Das Landespraesidium und die Regierung).

2) Kancelarja Sejmu (Das Buero des Landtags).

XV. Lubeka:

1) Senat i Senackie Komisje (Der Senat und die Senatskommisionen).

2) Kancelarja Senatu (Die Senatskanzlei).

3) Die Oberschulbehoerde.

XVI. Meklenburg-Strelitb:

1) Ministerstwo i Wydziały Ministerjalne.

2) Kancelarja Sejmu (Das Landtagsbuero).

XVII. Waldek:

1) Dyrektor Kraju (Der Landesdirektor).

2) Das Buero der Waldeckischen Ladesvertretung.

XVIII. Szaumburg-Lippe:

1) Rząd Krajowy (Die Landesregierung).

2) Kancelarja Sejmu (Das Buero des Landtags).

Warszawa, dnia 14 czerwca 1927 r.

Dyrektor Departamentu Ceł.
(—) Dr. *W. Rasiński.*

215.

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

z dnia 20 maja 1927 r.

o zmianie brzmienia § 46 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej.

Na podstawie art. 2 ustawy z dnia 21 października 1919 r. o organizacji statystyki administracyjnej (Dz. U. R. P. Nr. 85, poz. 464) zarządza się co następuje:

§ 1. Paragraf 46 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. Nr. 107, poz. 783) otrzymuje brzmienie następujące:

„Opłatę statystyczną uiszcza się w następującej wysokości:

I. Od towarów przywożonych do polskiego obszaru celnego drogą morską i wywożonych drogą morską z tegoż obszaru:

a) 1 grosza od 1000 kg. towarów objętych:
poz. 79 p. 1, 2, 3, 4 taryfy celnej z dnia 26 czerwca 1924 r. (węgiel kamienny, brunatny, torfowy, cegiełki węglowe (brykiety), węgiel drzewny, koks, torf);
poz. 66 p. 1 taryfy celnej (kamienie polne i skalne w stanie naturalnym, krzemień, granit, bazalt, kwarc i szpat polny, piasek naturalny, ziemia wymoczkowa (okrzemkowa) i inne osobno niewymienione kamienie i ziemie używane w przemyśle fabrycznym nieobrobione, nierozdrobnione, chociażby wypalone, dolomit surowy);
poz. 138 p. 1, 2 taryfy celnej (rudy metaliczne i mineralne, żużle, szlamy rudne w stanie rodzimym lub wzbogacone, prażone, w kawałkach, proszku, brykietach);

b) 2 groszy od 1000 kg. towarów objętych:
poz. 84 p. 1 taryfy celnej (olej skalny ciemny, nieoczyszczony (ropa naftowa);
poz. 142 p. 1, 2, 3 taryfy celnej (żelaziwo i stal: stare, lane, kute; fragment i łom, szmelc, wióry, również prasowane opiłki i proszek, stare belki i szyny o długości 1 metr i mniej);

c) 2 groszy od 1000 kg. towarów objętych:
poz. 65 p. 1 ,2, 3, 4, 5, 6 taryfy celnej (gliny: porcelanowa, (kaolin) i inne oprócz osobno wymienionych, palone, mielone lub szlamowane, bauksyt, łom ceglany i szamotowy, kreda w kawałkach nieoczyszczona i niepalona, gips rodzimy i alabaster w kawałkach niepalony, wapno gryzące (niehydrauliczne), dolomit, palony, kreda w kawałkach palona, materjały hydrauliczne, spajające mielone i niemielone, cementy wszelkich nazw, oprócz osobno wymienionych (portlandzki, naturalny i sztuczny, romański, mieszany, żużlowy i inne), hydrauliczne domieszki: puzzolano, martwica wulkaniczna (trass), ziemia santorynowa, żużel ziarnisty, klinkier cementowy niemielony, wapno hydrauliczne, gips i alabaster mielony niepalony oraz palony) — przesyłanych w opakowaniu lub bez opakowania;

d) 5 groszy od 1000 kg. wszystkich towarów nieopakowanych, niewymienionych w p. a, b, c.

e) 2 groszy od każdych 100 kg. wszystkich towarów opakowanych w całości lub częściowo, niewymienionych w p. c.

II. Od towarów nieopakowanych, przywożonych i wywożonych drogą inną niż morską:

a) 5 groszy od 1000 kg. towarów objętych:
poz. 79 p. 1, 2, 3, 4 taryfy celnej (węgiel komienny, brunatny, torfowy, cegiełki węglowe (brykiety), węgiel drzewny, koks, torf);

b) 10 gr. od 1000 kg. towarów objętych:
poz. 66 p. 1 taryfy celnej (kamienie polne i skalne w stanie naturalnym, krzemień, granit, bazalt, kwarc i szpat polny, piasek naturalny, ziemia wymoczkowa(okrzemkowa) i inne osobno niewymienione kamienie i ziemie używane w przemyśle fabrycznym nieobrobione, nierozdrobnione, chociażby wypalone, dolomit surowy);
poz. 84 p. 1 taryfy celnej (olej skalny ciemny nieoczyszczony (ropa naftowa);
poz. 138 p. 1, 2 taryfy celnej (rudy metaliczne i mineralne, żużle, szlamy rudne w stanie rodzimym lub wzbogacone, prażone, w kawałkach, proszku, brykietach);
poz. 142 p. 1, 2, 3 taryfy celnej (żelaziwo i stal: stare, lane i kute, fragment, łom, szmelc, wióry, również prasowane opiłki i proszek, stare belki i szyny o długości 1 metr i mniej);

c) 30 groszy od 1000 kg. towarów objętych:
poz. 85 p. 1, 2, 3 taryfy celnej (gazolina(eter naftowy), o ciężarze gatunkowym poniżej 0.750; benzyna o ciężarze gatunkowym 0.790 i mniej; nafta, oleje pędne: gazowy, solarowy, niebieski, zielony; olej parafinowy — wszystko o ciężarze gatunkowym powyżej 0.790 do 0.885 włącznie; oleje smarowe czyste o ciężarze gatunkowym powyżej 0.885) przewożonych w wagonach cysternach;

d) 20 groszy od 1000 kg. wszystkich innych towarów nieopakowanych.

III. Od towarów opakowanych w całości lub częściowo, przywożonych i wywożonych drogą inną niż morską, 5 groszy od każdych 100 kg. wagi brutto.

IV. 10 groszy od każdej wywożonej paczki pocztowej bez względu na wagę i rodzaj opakowania.

V. Końcówki sum opłat statystycznych mniejsze niż 5 gr. zaokrągla się do 5 gr., a wyższe ponad 5 gr. — do 10 gr.

§ 2. Wykonanie niniejszego rozporządzenia powierza się Ministrom: Spraw Wewnętrznych, Skarbu, Komunikacji oraz Poczt i Telegrafów.

§ 3. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie po upływie 10 dni od dnia ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 6 maja 1925 roku o zmianie brzmienia § 46 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 10 listopada 1921 r. w sprawie statystyki celnej (Dz. U. R. P. z 1925 r. Nr. 53, poz. 358).

Prezes Rady Ministrów:
(—) *J. Piłsudski.*

Minister Spraw Wewnętrznych:
(—) *Sławoj Składkowski.*

Minister Skarbu:
(—) *G. Czechowicz.*

Minister Komunikacji:
(—) *Romocki.*

Minister Poczt i Telegrafów:
(—) *Bogusław Miedziński.*

(Dz. U. R. P. z dnia 10 czerwca 1927 r. Nr. 51, poz. 458).

Przepisy rachunkowo-kasowe.

216.

OKÓLNIK L. DK. 1771/W. A. K.

W sprawie zmian w instrukcji dla kas skarbowych.

Do wszystkich władz centralnych, wszystkich departamentów i samodzielnych urzędów Ministerstwa Skarbu, Centralnej Kasy Państwowej, wszystkich izb skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego w Katowicach oraz wszystkich kas skarbowych.

Celem wykonania ustawy z dnia 31 lipca 1924 roku o języku państwowym (Dzien. Ust. R. P. Nr. 73, poz. 724) Ministerstwo Skarbu, w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli, uzupełnia względnie zmienia niektóre postanowienia instrukcji dla kas skarbowych z 1921 r. (Dzien. Urzęd. Min. Sk. Nr. 45, poz. 565), a w szczególności:

1) W par. 41 instrukcji dla kas skarbowych, zmienionym częściowo rozporządzeniem Ministerstwa Skarbu z 16 maja 1926 r. L. DK/4734/25 WAK

(Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 18, poz. 189), dodaje się jako ostatni następujący ustęp:

„Oznajmienia i deklaracje powinny być napisane w języku polskim.

Kasy skarbowe są również obowiązane przyjmować od obywateli polskich narodowości niepolskiej oznajmienia i deklaracje napisane w ich języku macierzystym. Jaki język niepolski i na jakim obszarze Państwa jest w tym wypadku dopuszczony, orzekają o tem odrębne przepisy ustawowe".

2) W ustępie pierwszym par. 47 instrukcji dla kas skarbowych w brzmieniu nadanem mu rozporządzeniem Ministerstwa Skarbu z 16 maja 1926 r. L. DK. 4734/WAK/25 (Dzien. Urzęd. Min. Sk. Nr. 18, poz. 189), dodaje się po słowie „pokwitowanie" słowa „ wystawione w języku polskim".

3) Par. 96 instrukcji dla kas skarbowych otrzymuje następujące brzmienie:

„Pokwitowanie z odbioru należności powinno być napisane w języku polskim, a suma w gotówce lub w papierach wartościowych powinna być wyrażona słowami.

Pokwitowanie może być także wystawione przez obywateli polskich narodowości niepolskiej w ich języku macierzystym. Jaki język niepolski i na jakim obszarze Państwa jest w tym wypadku dopuszczony, orzekają o tem odrębne przepisy ustawowe.

Pokwitowanie powinno być własnoręcznie podpisane przez uprawnionego do odbioru należności.

Jeżeli uprawniony do odbioru nie umie lub nie może pisać, natenczas pokwitowanie ma podpisać osoba postronna, nie należąca do składu pracowników kasy, upoważniona do tego przez uprawnionego do odbioru wobec urzędnika kasy, używając następującej formy: „za N. N. (imię i nazwisko, uprawnionego do odbioru), nie umiejącego pisać — N. N." (imię i nazwisko upoważnionego).

Od upoważnionego do podpisania pokwitowania, nieznanego osobiście urzędnikowi kasy, należy zażądać dowodu osobistego i zanotować na pokwitwaniu daty tego dowodu, jakoteż adresu".

Warszawa, dnia 31 maja 1927 r.

Dyrektor Departamentu.
(—) *R. Czauderna*

217.

OKÓLNIK L. DK. 1867/W. A. K.

w sprawie kontroli kredytów i wydatków budżetowych izb skarbowych, jako władz asygnujących.

Do wszystkich izb skarbowych i Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy) w Katowicach.

Nawiązując do okólnika z dn. 31 maja 1926 r. L. DK. I. 909/WAK., którym zarządzono zatrzymanie (centralizację) w izbach skarbowych prawa asygnowania wydatków budżetowych na potrzeby izb oraz podległych im urzędów i kas skarbowych, Ministerstwo Skarbu w porozumieniu z Najwyższą Izbą Kontroli zarządza, co następuje:

1) Wszystkie kredyty na wydatki budżetowe izb oraz podległych im urzędów i kas skarboych powinny być zatrzymane i pozostawiane na rachunku izby skarbowej stosownie do postanowień § 14 (ustęp pierwszy) Przep. rach.- kas.

2) Szczegółową kontrolę tych kredytów i dokonanych z nich wydatków budżetowych, nie wyłączając kredytów, wymienionych w p. 2 okólnika z dn. 24 listopada 1923 r. L. GUK. 5.348/WAK., powinny izby prowadzić w księdze kredytów wydatków budżetowych (wzór Nr. 11 do § 69 Przep. rach.- kas.) na ogólnych zasadach, przewidzianych w Przepisach rachunkowo-kasowych względnie unormowanych dla wszystkich władz i urzędów państwowych w osobnych zarządzeniach Ministerstwa Skarbu.

3) Wystawiane przez izby skarbowe asygnacje na wszystkie kasy skarbowe okręgu izby powinny opiewać „Kasa Skarbowa w ...... wypłaci", względnie „Kasa Skarbowa w ...... wypisze na rozchód kwotę ......, z której potrąci i t. d., pozostałą zaś kwotę .... wypłaci".

Przewidziane w § 34 Przep. rach.-kas. upoważnienia do wypłaty na odwrótnej stronie asygnacyj nie powinny być umieszczane przez izby skarbowe w wypadkach asygnowania wydatków z kredytów, o których mowa w p. 1).

4) Kasy skarbowe powinny realizować asygnacje przełożonych izb skarbowych analogicznie jak asygnacje, otrzymywane z upoważnieniem innych kas skarbowych (§ 89 Instr. dla kas skarb.), mimo, że na asygnacjach tych (na owrotnej stronie) nie będzie upoważnień do wypłaty, przewidzianych w § 34 Przep. rach.- kas.

5) W ogólnej księdze kredytów i rozchodów budżetowych (wzór Nr. 28 do § 87 Przep. rach.-kas.) za kredyty i rozchody własne oraz podległych urzędów i kas skarbowych powinny izby skarbowe w drodze wyjątku od ogólnej zasady, unormowanej w p. 19 rozporządzenia z dn. 11 stycznia 1925 r. L. DK. 6.219/24/WAK. (Dzien. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 4, poz. 69), prowadzić jedno wspólne konto dla wszystkich działów i paragrafów budżetu, zatytułowane: „Izba Skarbowa w ....".

Na tem koncie otwarcia, zwiększenia i zmniejszenia kredytów powinny być na żądanie rozporządzeń Ministerstwa Skarbu zapisywane w ogólnych sumach, wymienionych w tych rozporządzeniach wznowienia kredytów — w sumach miesięcznych na zasadzie wykazów szczegółowych, otrzymywanych z kas skarbowych względnie wykazów wzór Nr. 32, przewidzianych w § 104 Przep. rach.-kas., rozchody zaś — również w sumach miesięcznych na zasadzie otrzymanych z kas skarbowych wykazów szczegółowych względnie wykazów sumarycznych.

Zapisy na poszczególnych kontach, otwartych w myśl postanowień powołanego wyżej rozporządzenia L. DK. 6219/24/WAK., dokonane ewentualnie w bieżącym okresie budżetowym, należy jaknajrychlej przenieść w ogólnych sumach na jedno konto, wymienione w ustępie pierwszym punktu niniejszego.

6) Wydatki, dokonywane przez kasy skarbowe na podstawie not kasowych, powinny być zapisywane do księgi kredytów i wydatków budżetowych (punkt 2) w sumach miesięcznych po otrzymaniu z kas dowodów kasowych (§ 187 Instr. dla kas skarb.).

Konsekwentnie wydatki te powinny być wykazywane w wyciągach wzór Nr. 19 do § 78 Przep. rach.- kas.

7) Wyniki sumowań poszczególnych kont księgi kredytów i wydatków budżetowych (punkt 2) powinny być co miesiąc porównywane z wykazami szczegółowemi kas skarbowych.

Ogólne sumy wyciągu wzór Nr. 19 do § 78 przep. rach.-kas. powinny być zgodne z ogólnemi sumami konta izby skarbowej w ogólnej księdze kredytów i rozchodów budżetowych (punkt 5).

8) Przewidzianych w p. 21 (litera a, punkt 1) rozp. z dn. 11.X. 1925 r. L. DK. 6219 24/W.A.K. miesięcznych wyciągów z ogólnej księgi kredytów i rozchodów budżetu Ministerstwa Skarbu z podziałem na paragrafy względnie pozycje przedkładać nie należy.

9) Otrzymywane z kas skarbowych w myśl postanowień rozporządzenia z dn. 24 stycznia 1925 r. L. DK. 6393/24 W.A.K. (Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 4, poz. 70) zawiadomienia wzór Nr. 9-a o wpłatach na wznowienie kredytów powinny być kierowane do urzędnika względnie do oddziału, prowadzącego księgę kredytów i wydatków budżetowych (wzór Nr. 11 do § 69 przep. rach.-kas.) a nie do urzędnika względnie oddziału, prowadzącego ogólną księgę kredytów i rozchodów budżetowych (wzór Nr. 28 do § 87 przep. rach.-kas.

Odstępowanie urzędnikowi względnie oddziałowi, prowadzącemu księgę według wzoru Nr. 11 do § 69 przep. rachu.-kas. rozporządzeń Ministerstwa Skarbu o otwarciu, zwiększeniu lub zmniejszeniu kredytów powinno się odbywać w krótkiej drodze. Tak samo powinno się odbywać porównywanie zapisów w księdze wzór Nr. 11 z zapisami w księdze wzór Nr. 28 do § 87 przep. rach.-kas. i wogóle z wynikami kasowemi (np. z wykazami szczegółowemi).

Potwierdzenie przez Izbę Skarbową zgodności wyciągów wzór Nr. 19 do § 78 przep. rach.-kas. z własnej księgi wzór Nr. 11 z wynikami kasowemi w ogólnej księdze kredytów i rozchodów budżetowych wzór Nr. 28 w formie osobnej klauzuli nie jest wymagane, jednak wyciągi te powinny być ściśle uzgadniane przed odesłaniem do Ministerstwa Skarbu względnie okręgowej izby kontroli.

10) Asygnowanie zaliczek na wydatki administracyjno-gospodarcze urzędów i kas skarbowych w granicach norm, ustalonych w § 53 przep. rach.-kas., względnie w osobnych zarządzeniach na zasadzie tego paragrafu, powinno się odbywać bezpośrednio do rąk odnośnych funkcjonarjuszów z pominięciem rachunków bieżących. W związku z tem ulega częściowej zmianie ostatni ustęp powołanego na wstępie okólnika.

11) Zaliczki na uposażenie dla funkcjonarjuszów urzędów i kas skarbowych, urzędujących poza siedzibą izb skarbowych, powinny być przekazywane za pośrednictwem P. K. O. na zasadzie postanowień instrukcji o obrotach kas skarbowych za pośrednictwem P. K. O. (Dz. Urzęd. Min. Skarbu Nr. 16 z r. 1925), a nie w trybie § 52 instr. dla kas skarbowych.

12) Praktykowany w izbach skarbowych odmienny sposób postępowania w sprawach, unormowanych niniejszem zarządzeniem, powinien być niezwłocznie zaniechany.

Warszawa, dnia 4 czerwca 1927 roku.

Dyrektor Departamentu:

(—) *R. Czaaderna*

Drukarnia Państwowa, Miodowa Nr. 22, Nr. 37135. 22.VI. 1927. 6000.

Tr

„D
na
b.,

w
d
M
cu

c
d
§